

Inhoudsopgave

Kester
10

Livvia
70

Daaf
134

Dide
172

Kyan
210

Giulia
266

Ize
310

Voorwoord

Wat ben ik trots! Trots op Mariska, Martine, Femke, Marieke, Danique, Claudia, Daniel en Sabine! Allemaal durfden zij het avontuur met ons aan te gaan en wilden ze samenwerken aan dit prachtige project: Wij zijn nooit voorbij. Ik voel mij vereerd dat ik dit jaar deze prachtige mensen heb leren kennen, dat zij mij toelieten in hun leven en ondanks dat zij het ergste hebben meegemaakt wat je kunt meemaken, hebben zij stuk voor stuk een kracht gevonden om door te gaan.

In november richtte ik Stichting Nooit Voorbij op, in eerste instantie in naam van mijn overleden zoontje Florian. Hij overleed eind 2018 en ik schreef een boek over hem: Florian is niet voorbij. Het schrijven gaf mij structuur in hetgeen mij was overkomen, en daarnaast wilde ik dat Florian niet vergeten zou worden. Dit gunde ik elke ouder. Maar naarmate zich steeds meer ouders aanmeldde, besloot ik dat deze stichting niet alleen voor Florian is opgericht maar voor elk overleden kind.

Wat dit project zo belangrijk maakt, is dat het niet alleen om het schrijven van het boek gaat. Het gaat om het proces ernaartoe. Je bent met je overleden kind bezig, maar op een bijzondere manier. Je krijgt weer een doel in het leven en daarnaast hebben wij een speciale band gekregen met z'n allen.

Ik kan dan ook oprecht zeggen dat ik van alle kindjes ben gaan houden. De mooie Ize, de wijze Kester, de knappe Livvia, de stoere Kyan, de lieve Giulia, de schattige Dide en de prachtige Daaf. Ik denk dat wanneer u de verhalen leest, zij voor altijd een plekje in uw hart zullen krijgen.

Ik ben blij dat deze kinderen voor altijd vereeuwigd zijn in dit boek en als er iets van een hiernamaals is, denk ik dat de kinderen trots op hun ouders zullen zijn. Dat ben ik ook!

Wat is het fijn dat deze kinderen voor altijd in dit boek mogen staan want:
'Zij zijn nooit voorbij'

Liefs,
Mirjam Louwen-van Bekkum

Inleiding

De grootste nachtmerrie van iedere ouder: je kind overlijdt. Nu ligt hier een boek voor ons waarin verhalen staan van zeven ouders voor wie deze nachtmerrie waarheid werd. We lezen in dit boek over de levens van Livvia, Daaf, Dide, Ize, Kyan, Giulia en Kester. Over hun levens en over hun sterven. Schrijnende verhalen. Tranen rollen over mijn wangen als ik lees over wat er is gebeurd.

Hun ouders, respectievelijk Claudia en Daniel, Danique en Sjoerd, Marieke en Ronald, Mariska en Jeroen, Sabine en Jeroen, Femke en Raymond en Martine en Frans, hebben de verhalen niet met gemak opgeschreven. Ze moesten daarvoor de confrontatie aangaan met datgene wat ze liever ontkennen, maar wat niet te ontkennen valt. Want je gezin is nooit meer compleet nadat je kind(je) is overleden. Nooit meer.

Het woord 'nooit' krijgt een andere betekenis als je dit grote verlies meemaakt. Het is tot in het diepst van je kern te voelen, het sijpelt door alles heen, het gaat overal met je mee, als een schaduw waar je niet van loskomt, maar, waar je ook zeker niet los van wil komen!

Je kind blijft altijd bij je. Je hoeft je kind niet los te laten, je mag je kind op een andere manier met je meedragen. Door de verhalen op te schrijven krijgen de kinderen een plek in de wereld. Krijgen ze een stem, een gezicht en een geschiedenis. Hopelijk op die manier ook een toekomst, omdat met de verhalen, die zo vol liefde en vol aandacht zijn geschreven, andere ouders geholpen kunnen worden die door dezelfde nachtmerrie heen moeten gaan.

Moeten. Anders kan ik het niet noemen. Er is geen keuze. Je moet erdoorheen.

Livvia, Daaf, Dide, Ize, Kyan, Giulia en Kester zijn de kinderen over wie we mogen

lezen, waarvan we mogen horen, die we mogen zien en van wie we gaan houden. Daarnaast zijn er meer kinderen die jong overlijden. Jaarlijks zijn er een kleine duizend stilgeboren kindjes en sterven er ruim duizend kinderen in de leeftijd van nul tot twintig jaar.

Voor velen blijft het bij een angst voor deze nachtmerrie. Gelukkig maar. Want als je nachtmerrie waar wordt, zal je leven nooit meer hetzelfde zijn. Dat kunnen we lezen in de verhalen van Claudia en Daniel, Danique en Sjoerd, Marieke en Ronald, Mariska en Jeroen, Sabine en Jeroen, Femke en Raymond en Martine en Frans.

Leoniek van der Maarel-Stordiau,
Psycholoog, gespecialiseerd in rouw

Jou

We droomden de toekomst,
jou,
samen herinneringen maken.

We wilden ontmoeten,
jou,
kunnen blijven aanraken.

We zouden spelen, stoeien,
jou,
zien opgroeien.

We dachten te vieren,
jou,
samen vaak verjaren.

We voelen tranen,
jou,
liefde geven.

We houden van,
jou,
vasthouden en bewaren,
in ons hart.

Ons hart,
vol trots.

Pim Beukenkamp
*vader van Tijs**

KESTER

Lieve Kester,

Bijna 13 jaar ben je bij ons geweest. In die jaren maakte je ons blij door er gewoon te zijn. Jouw vrolijkheid maakte ons vrolijk. Jouw 'zijn' maakte ons leven mooier, door je humor, je grapjes en je rake en slimme opmerkingen.

Jouw dood druist in tegen elke logica. Ik kan het eigenlijk nog steeds niet bevatten dat kanker jou getroffen heeft en jouw leven heeft gesloopt. Het voelt oneerlijk en wreed wat je hebt meegemaakt.

Je hoort er te zijn, een puberende jongen die bijna naar 5 vwo gaat, en die over twee jaar misschien wel gaat studeren.

Ik zou je willen uitleggen hoe het voelt om verder te leven zonder dat je bij ons bent. Maar ik kan het niet uitleggen. Ik kan alleen maar zeggen dat ik intens verdrietig ben.

Ik zou je willen uitleggen hoe het voelt om naar foto's van jou te kijken, hoe het voelt om te weten dat je nooit meer naast me zult zitten, dat je nooit meer iets tegen mij zult zeggen.

Het 'niet-zijn' van jou kan ik niet uitleggen. Niet aan mezelf en niet aan iemand anders.

De abstractie van jouw 'niet-zijn' is ondoorgrondelijk. Je bent mijn zoon en je bent nergens en overal. Het doet pijn.

Het is nu bijna drie jaar geleden dat je doodging. Papa, Vivienne, Esmée en ik gaan verder zonder jou. Maar alles is anders geworden. Ik voel altijd dat we als gezin niet meer compleet zijn. Je hoort erbij te zijn, maar we kunnen nooit meer iets samen doen.

We doen van alles om jou blijvend te herinneren, te herdenken en te eren. Het meeschrijven aan dit boek is een manier om met jou in verbinding te blijven. Het is een monumentje ter ere van jou! Ik hoor je nu zeggen: 'Een monument voor mij? Haha, dan wil ik geen saai boek maar een ninja, of een standbeeld van Donald Duck...'

Het helpt mij om het verhaal over jouw laatste drie jaren mee te geven in dit boek, ondanks alle tranen die over mijn wangen liepen tijdens het schrijven.

*Dag lieve Kester, je gaat nooit voorbij.
Ik mis je. Je blijft bij me. Je hoort bij ons.*

Je mama

WAT IS ER AAN DE HAND?

Augustus 2015. We zijn te vroeg voor onze afspraak op de poli kinderoncologie van het Universitair Medisch Centrum Groningen (UMCG). Het voelt onwerkelijk. Waarom ben ik hier, wat is dit voor vreemde wereld? In de wachttruimte taxeer ik de kinderen en ouders om mij heen. Hebben deze kinderen allemaal kanker? Is iedereen hier verdrietig? Hoe kan het nou dat ze hier allemaal maar 'gewoon' zitten te wachten?

De kinderoncoloog verschijnt. De receptioniste aan de balie hoor ik zeggen dat de ouders (wij dus) er al zijn. 'Prima!' De kinderoncoloog pakt het dossier, knikt naar ons en we lopen achter haar aan naar een spreekkamer. Een klein, duister kamertje zonder ramen. Frans en ik nemen plaats tegenover haar. Ik voel een vreemde tinteling door mijn lijf gaan, mijn spieren spannen zich. De kinderoncoloog kijkt ons ernstig aan, haalt diep adem en komt direct tot de kern: 'Ik heb geen goed nieuws, ik weet niet of hij tachtig wordt...' Uh ja? Tachtig is nog heel ver weg. Wat is er aan de hand? Frans en ik kijken elkaar met grote ogen aan.

Ik hoor de woorden van de oncoloog, ik zie haar praten, en ik kan bijna niet meer ademen. Het begint door te dringen dat Kester (dan negen jaar oud) een zeldzame en agressieve vorm van kinderkanker heeft. Een kanker die wel kan worden behandeld maar waarvan – zeker bij uitzaaiingen – de genezingskansen gering zijn. 'Maar kan hij nog wel vijftien worden of zo?' vraag ik schoorvoetend.

De arts haalt langzaam haar schouders op en kijkt mij droevig aan. Ongeloof maakt plaats voor verdriet en de tranen stromen over mijn wangen. Dit voelt als een doodvonnis... Natuurlijk dachten we wel aan kanker (waarom zijn we anders bij kinderoncologie?). Maar doodgaan? Nee! Dat kan niet, dat mag niet!

Ik kan niet meer stoppen met huilen terwijl de oncoloog grafiekjes tekent van de overlevingskansen (op verzoek

van Frans) en het behandelprotocol begint uit te leggen. Ze eindigt het gesprek met de woorden: 'Vergeet de statistieken, dit is Kester. Er is een kans, het kan wel, ze lopen hier rond.'

Met een waas van tranen voor mijn ogen loop ik met Frans het ziekenhuis uit. Op de fiets naar huis kan ik alleen maar huilen en ik schreeuw het uit.

Een week eerder waren we samen met Kester in hetzelfde ziekenhuis. Er werd een biopst genomen van een knobbeltje in zijn oksel. Een knobbeltje ontdekt door zijn zus Esmée, dat was in maart.

Eind april zouden we naar Zuid-Afrika gaan en daar de vijftigste verjaardag vieren van (broer, zwager, oom) Bas. Vakantie in Kaapstad, we hadden er zin in. In verband met de noodzakelijke vaccinaties bezochten we de huisarts. En ja, toen lieten we ook meteen maar even dat vreemde knobbeltje in Kesters oksel zien. De huisarts was niet gealarmeerd, misschien een lymfeknoop? We spraken af dat we terug zouden komen als het er na onze vakantie nog steeds zou zitten.

Zuid-Afrika: wat hadden we een prachtige vakantie! Eerst wat rondreizen met een camper en daarna een weekje Kaapstad. We beklommen de Tafelberg en Kester liep lachend en kletsend de berg op. Ik kon hem niet bijhouden. Na twee heerlijke weken reisden we terug naar Nederland.

Het knobbeltje zat er nog. 'Misschien is het wel kanker,' zei mijn dochter Vivienne tegen haar broertje. Ik wees dat resoluut van de hand. Natuurlijk niet, kanker bij kinderen komt bijna nooit voor. Dat is heel zeldzaam, daar hoef je niet bang voor te zijn. Ik kon niet geloven dat kinderkanker ons huis binnen kon komen.

In juni zaten we dus weer bij de huisarts. Ditmaal wilde ze een bloedtest. De uitslag was gelukkig goed. Zie je wel? Niets aan de hand. Maar het knagende gevoel bleef. Er moest een reden zijn voor dat knobbeltje. Ook de huisarts vond de gunstige uitslag van de bloedtest niet

bevredigend. We kregen een verwijzing naar de kinderarts van het Martini Ziekenhuis.

Na een wachttijd van enkele weken konden we daar op 13 juli terecht. Weer een bloedtest, weer geen bijzonderheden ontdekt. Ondertussen had Kester ook bij zijn navel een vreemd glazig bultje, het leek wel een blaasje. Daar had toch een teek gezeten? Misschien kwam het wel daardoor.

De kinderarts liet een echo maken van het bultje. Er gingen nog steeds geen alarmbellen af. We kregen te horen dat we eerst maar fijn op vakantie moesten gaan. De arts ging zelf ook op vakantie. Er werd een vervolgspraak gemaakt voor 18 augustus, vijf weken later.

En zo gingen we op vakantie. Onwetend van alle ellende die boven ons hoofd hing, maar wel enigszins piekerend over die vreemde plekjes. Ik besloot mezelf niet ongerust te maken, tenslotte kon ik niets doen. In augustus zouden we wel weer verder zien. Eerst fijn kamperen in Frankrijk en Spanje. Er was verder niets te merken aan Kester.

Het werd een fijne vakantie, al herinner ik mij dat Kester een enkele keer opeens ergens geen zin meer in had. Dan stopte hij abrupt met tafeltennis of badminton en leek hij zich niet fijn te voelen. Ook sprak hij een keer over een vreemde pijn in zijn been (die gelukkig snel weer over was). Verder was hij vrolijk als altijd en genoot hij van het zwemmen. En ik genoot van hem, die vrolijke gezellige jongen.

Terug in Groningen zaten Frans en ik opnieuw met Kester bij de kinderarts in het Martini Ziekenhuis. Het was inmiddels 18 augustus. We hadden al wel gezien dat Kester in zijn hals opgezette lymfeklieren had. Oh, misschien heeft hij lymfeklierkanker, dacht ik. Daar is een goede behandeling voor, denkend aan die ene jongen bij zus Vivienne op school. Het zal niet meevallen, maar dat kunnen we samen aan, dacht ik nog.

Denk je aan het zwartste scenario? Aan die zeldzame vorm van kanker waarvan je totaal onwetend bent? En

die je ook helemaal niet wilt leren kennen? Nee, en dus ga je uit van wat je denkt te weten en te hopen: er is iets mis, maar het zal weer goedkomen.

De kinderarts schrok van de opgezette lymfeklieren. Ze keek ons niet meer aan en zei dat ze ons gelijk naar de kinderoncologie in het UMCG wilde verwijzen. Ze zou direct gaan bellen.

Weer dat nare gevoel. Paniek. Kinderoncologie... dit is niet goed.

We werden naar huis gestuurd met de mededeling dat het UMCG contact met ons zou opnemen. En dat gebeurde inderdaad diezelfde middag nog. Een dag later zaten we met z'n drieën in de spreekkamer van het hoofd kinderoncologie. Deze kinderoncoloog was duidelijk zeer ervaren en bekeek Kester. Vervolgens sprak ze de woorden tegen hem: 'Ik kan wel zeggen wat ik denk dat het is, maar daar hebben jullie niks aan. We moeten zekerheid hebben. En als we die hebben dan kunnen we jou een drankje of pilletje geven om beter te worden.' Frans vroeg nog (tegen beter weten in): 'Kan het ook zijn dat een drankje of pilletje niet nodig is?' De oncoloog bevestigde dat dit mogelijk was, maar ik voelde dat die kans nihil was.

Er werd eerst een biopt genomen, dit zou uitsluitel geven over het type kanker. Een nare ervaring voor Kester, want ondanks de verdoving deed het pijn om een stukje weefsel weg te nemen uit het knobbeltje in zijn oksel. Zo naar om te zien dat hij pijn had. Gelukkig herstelde Kester ook weer snel en de volgende dag ging hij weer opgewekt naar zijn turntraining. Wat was het toch een bikkell!

De diagnose kwam op 27 augustus 2015, vijf maanden nadat Esmée het knobbeltje in de oksel bij haar broertje had ontdekt. Kanker van de weke delen (een rhabdomyosaroom, nog nooit van gehoord): een woekering van kwaadaardige skeletspiercellen.

Kester – nog steeds opgewekt en fit – hilde zachtjes toen hij hoorde dat hij kanker had. Ook zijn zussen huilden. Ik liet mij boven op bed vallen. Mijn zoon, mijn lieve jongen, dit kan niet waar zijn! Nog niet eerder in

mijn leven was ik zo intens verdrietig geweest. Die avond liep ik samen met Frans over het smalle dijkje langs het natuurgebied bij ons in de buurt. We waren verbijsterd en voelden ons gebroken. Het was de eerste keer in dertig jaar dat ik Frans zag huilen.

CHEMO-KASPER AAN DE SLAG

Na de diagnose ging het snel. Er volgden scans en een operatie om een VAP¹ aan te leggen (een Venous Access Port). De scans wezen uit dat het knobbeltje in Kesters oksel niet het primaire probleem was. Nee, de bron was een enorme klont kwaadaardig weefsel in zijn onderbuik, van waaruit tumorcellen zich naar diverse plekken in Kesters lichaam hadden verspreid. Het knobbeltje in zijn oksel was slechts een van de metastasen... Dit was dus dat gitzwarte scenario dat brullend en loeiend ons leven binnenkwam.

Het is 2 september 2015. Kester begint aan zijn eerste chemokuur in het UMCG. Hij zal drie dagen een cocktail van zware cytostatica intraveneus toegediend krijgen. Drie zware dagen met twee overnachtingen. Kester laat het gebeuren, heeft hij een keus? We zijn blij dat hij een kamer voor hem alleen krijgt en Frans en ik kunnen om de beurt bij hem slapen op een uitklapbed. Ik kan maar niet bevatten wat er gebeurt. Waar zijn we in terechtgekomen? Een verpleegafdeling met alleen maar kinderen met kanker. Dit is een heel slechte film. Ik hoor baby's huilen, ik zie kindjes met kale hoofdjes en gespannen ouders. Mijn kind van negen jaar, kanker... De verpleegkundigen geven uitleg en Kester neemt plaats op het bed. Dan komt het moment dat het infuus met chemo bij hem zal worden aangesloten. Ik voel een golf van verdriet en ellende door mij heen gaan. Dit kan niet de bedoeling zijn, dit is zo heftig. Allemachtig, wat moet mijn kind ondergaan? Wat gaat dit betekenen? Ik begin te snikken, maar ik wil mij goedhouden voor

Kester. Ik houd Frans vast. Het vreemde is, ergens diep vanbinnen voel ik ook iets van geruststelling. Wat hier gaat gebeuren is ook goed, denk ik. De jacht op de slechte kankercellen gaat van start: chemo-Kasper – de kinderlijke uitbeelding van chemotherapie – gaat zijn werk doen. Zo wordt het aan Kester uitgelegd, met bijbehorende oranje knuffel van dappere Kasper. Ondertussen blijf ik mij vasthouden aan het idee dat vanaf nu de kanker bestreden gaat worden en dat Kester hierdoor een soort van veilig is. Er gaat iets gebeuren bij hem vanbinnen. Iets wat wij niet kunnen doen en iets wat Kester zelf ook niet kan. We kunnen alleen maar hopen dat het goed uitpakt. Mensen spreken vaak over 'strijden' tegen kanker. Eigenlijk valt er niets te strijden. Kester kan het alleen maar ondergaan. Alleen geluk kan hem redden. Geluk wanneer de kwaadaardige cellen het opgeven door de aanvallen van chemo-Kasper. Als ouders kunnen we niet meer doen dan Kester steunen, vasthouden, liefhebben en afleiden. En afwachten...

In het ziekenhuis loop ik op mijn sokken door de gangen van de verpleegafdeling. Op weg naar de zuurkast met weer een fles urine van Kester. Zijn naam en het tijdstip van plassen schrijf ik op de fles. En dan zie ik al die andere flessen met namen van al die andere kinderen die hier ook allemaal op de afdeling liggen. De linnenkamer met stapels rompertjes, luiers, lakens en dekens in alle maten.

Ik word licht onpasselijk bij het besef van al die kankerpatiëntjes. Het is een andere wereld. Een wereld waar je je geen voorstelling van kunt maken zolang het een ver-van-je-bedshow is. In die wereld leeft nu ook mijn vrolijke jongen die niet meer kan lachen sinds de cytostatica zijn lichaam in druppelen. Hij 'verdwijnt' in zijn iPad met spelletjes, praat niet, lacht niet, stelt geen vragen, is niet opstandig maar laat het gebeuren. Hij is een voorbeeldige patiënt. Kun je dat zo zeggen op een kankerafdeling?

¹ Een VAP is een toedieningssysteem dat onder de huid wordt geïmplant. Het bestaat uit een reservoir en een katheter. De katheter mondt aan één kant uit in een groot bloedvat, dicht bij het hart. Het andere einde van de katheter eindigt in het reservoir met een siliconen septum. Via de huid wordt door het septum een naald geprikt. De naald kan verbonden worden aan een spuit of infuussysteem. Zo kan chemotherapie toegediend worden in een groot bloedvat en hoeft niet telkens in bloedvaten geprikt te worden.

Kester is altijd een voorbeeldig kind geweest. Op het consultatiebureau noemden ze hem een 'goedzak'. Het klinkt wat suffig maar het was lief bedoeld. Kester, de rustige, zachtaardige jongen die altijd lekker kon slapen, en die in wakkere staat altijd vrolijk was. Die alles liet gebeuren als hij maar bij zijn papa of mama was, en bij zijn zussen die hem voortdurend vertroetelden. Zijn karakter heeft hij dus wel mee, voor zoiets idioots als kinderkanker. Je moet toch echt te goeder trouw zijn om je lijf bloot te stellen aan zoiets afschuwelijks als zwaar chemische stoffen die erop uit zijn om je lichaamscellen te doden.

Kester blijft braaf op bed liggen en geeft geen kik. Het enige wat hij vraagt is 'voetje aaïen' en dat doe ik dan ook eindeloos. 's Avonds poets ik zijn tanden en haal ik een natte washand over zijn gezicht. Het is een beetje 'normaal' doen. Maar de atmosfeer op de afdeling benauwt me. De geluiden, de woorden die wel of juist niet uitgesproken worden, het gebrek aan privacy, de sfeer van ziekte en verdriet, het maakt dat ik gespannen en onrustig ben en mij geforceerd gedraag. Want ik wil niet huilend op de grond liggen daar. Ik moet er zijn voor mijn kind. Ik moet erdoorheen, ik moet het kunnen. 'Probeer u zich een beetje af te sluiten,' zegt de oncoloog tegen mij als ik even helemaal niet meer weet hoe te overleven in een omgeving met kinderen die allen levensbedreigend ziek zijn.

Het opklapbed is smal, de kamer is warm en ik ben blij dat ik een smartphone heb die mij verbindt met de wereld buiten het ziekenhuis. Van slapen komt niet veel: regelmatig piept de infuuspomp. Dan komt een verpleegkundige een knop indrukken.

De plasmedicatie werkt goed. Ik breng heel wat flessen naar de zuurkast, dag en nacht.

Geluk bij deze pech is dat we op slechts zes kilometer afstand van het UMCG wonen. Frans en ik wisselen de zorg voor Kester af. De ene nacht slaap ik bij Kester, de andere nacht doet Frans dat. Zo kunnen we om de beurt ook thuis zijn voor onze dochters van vijftien en zestien

jaar. Tussendoor gaat Frans naar zijn werkplek in het ziekenhuis. Tsjonge, wat is dat dubbel. Je baan en zorg voor je ernstig zieke zoon combineren op dezelfde locatie.

KESTER WAS KEEPER

Vijf dagen voordat de diagnose kwam stond Kester nog op het voetbalveld. Hij speelde zijn eerste wedstrijd en was enorm trots dat hij als keeper met zijn team mocht meedoen.

Frans en ik keken naar ons kind dat met een fanatieke en verbeterde blik de ballen stopte. Ondanks dat hij nog nauwelijks training had gehad op de club, wist hij heel wat ballen te stoppen (de oefeningen op ons veldje thuis wierpen hun vruchten af).

De coach complimenteerde Kester met zijn inzet, zijn enthousiasme en resultaten als keeper. Kester was blij en trots. Ik was ook blij en trots, maar ik voelde tegelijkertijd iets groots en naars in de lucht hangen. Wat krijgen we binnenkort te horen? Kan hij blijven voetballen als blijkt dat hij ziek is? Weer dat weeë gevoel in mijn buik. Om te zien hoeveel plezier hij heeft als keeper en dan te weten dat er waarschijnlijk iets heel gemeens in zijn lichaam zit, het is bijna niet te doen.

Ondertussen probeer ik vooral te genieten van wat ik zie: een vrolijke jongen die geweldig veel plezier heeft. Laat het altijd zo blijven!

Na de wedstrijd maken we veel foto's van Kester. Wat ontzettend leuk dat hij zo geniet van het keepen. De coach spreekt uit dat hij graag wil dat Kester keeper blijft in het team. Op dat moment weten wij nog niet dat het Kesters eerste en tevens zijn laatste wedstrijd is. Geen toekomst als keeper. (Later zal ik daar nog vaak misselijkmakend droevig van worden.)

Die avond schrik ik. Kester heeft enorme bloeduitstortingen in zijn liezen. Wat is er aan de hand? Ik ben er helemaal niet gerust op. Waarom in zijn liezen? Is het gevaarlijk?